מיפגלי. בשר: **הכא.** פיגל בירך ימין דחשיב בבשר גופיה: ד] **כ"ש.** דמיפגלא אף של שמאל: ה]**לאיפגולי מאי.** כלומר מי יתפגל במחשבה זו שיהיו חייבין כרת בתאכילתו: **אלא א"ר יוחנן.** ליתא לרב הונא ואם פיגל ביימין פיגל בשמאל דהא חזינן אפי' לא חישב אלא בדם נתפגל בשר וגבי חלות ה"ט דרבי יוסי דאמר במתניתין ה] דתרי גופי ניהו ואם פיגל בזו לא נתפגלה זו ולעיל קתני בשתיהן בכזית דמשמע מדמצטרפות דחד גופא הוא ניהו: **הכתוב עשאן גוף אחד והכתוב עשאן ג' גופין.** הכתוב עשאן גוף אחד דמעכבי אהדדי דאין זו כשרה בלא זו דכתיב (ויקרא כג) שתים שני עשרונים דמשמע שתים ולא אחת וכתיב (שם) שלא תהיינה וכל הויה עיכובא ואותו כתוב עצמו עשאן שני גופים מדכתיב שתים דמשמע דכל אחת לישתה ועריכתה בפני עצמה הלכך ערבינהו דאמר כזית בין שתיהן מתערבין ומצטרפין דהכתוב עשאן גוף אחד: **פלגינהו.** דאמר ע"מ לאכול מן האחת ולא עירב מביתה עמה: **מפלגי.** ואין מביתה פיגול ו] דהרי הכתוב עשאן שני גופים. יש לשונות אחרים בהלכה זו אבל זו עיקר: **פיגל בלחמי תודה.** שהן ארבעה מינים ופיגל באחד מן המיינים מי פליגי רבי יוסי ורבנן בהא אם נתפגלו האחרים או לא מי אמרינן כיון דזבח אחד מתירין כחד דמיין או דלמא כיון דלאו חד מינא הוא פליג רבי יוסי: **במנחת מאפה.** שיש בה שני מיני ה' חלות וה' רקיקין כדאמר בפרק ז] ה)תמורה (לקמן דף מז) ולגיגא דר"ש קנסיב ח] להו מהו מי אמר הואיל וקומץ אחד לשייסה לא פליג רבי יוסי ואם פיגל בחלות נתפגלו רקיקין או דלמא כיון דשני מיני ט] פליג: **וכן אתה אומר.** דהכא נמי פליג: **בשעת שחיטה כו'.** אסתם זבח קאי(ו). שחיטה וזריקה מתירין נינהו י] שחיטה קדשה לדם כדאמר בשילהי פירקין (דף טז:) ואמר התם הכא לקדש כבא להתיר דמי וזריקה מתרת הבשר: **קבלה והולכה.** דלאו מתירין נינהו לא מצטרפין דקבלה איזה מתרת דאיזה אלא לצורך זריקה(ז) : שחיטה וזריקה מרתקי אהדדי ומצטרפין וכ"ש קבלה והולכה דמקרבן: **אין מצטרפין.** שתים מהן ביחד אם חישב בזו על חצי זית ובזו על חצי זית: **הא רבי הא רבנן.** הא דתני אין מצטרפות רבי היא: **חצי מזיר וחצי אכילה.** כגון בבא הוי חצי מתיר ולא חישב עליו אלא בחצי אכילה: **כולו מזיר וחצי אכילה.** כגון שחיטה דכולו מתיר בדם וזריקה דכולו מתיר בבשר: **מי שמעת ליה.** דאם חישב בזו בחצי זית ובזו בחצי זית דאין מצטרפין: **ואי איתא ליה** לרבי כולו מזיר וחצי אכילה. מצטרפין לפיגול: **ליגזר חצי מזיר וחצי אכילה.** דליפסול אטו כולו מתיר וחצי אכילה דבבת הוא: **דהא רבי יוסי גזר.** במתני' (לעיל דף יג.) בהקומץ את המנחה ע"מ להקטיר לבונתה למחר ואמר פסול ואע"ג דאין בו פיגול דגזר ליה אטו פיגול: **ורבנן.** נמי במתניתין דקתני פיגל בהקטרת קומץ ע"מ לאכול שייריה למחר ולא פיגל בהקטרת לבונה: **ר"מ אומר פיגול.** הן השייריה דאית ליה מפגלין בשעת עבודת חצי מתיר: **וחכ"א אין בו כרת.** כרת הוא דליכא אבל פסול הוא מלאכול דגזרינן אטו כרת וכבי אומר לעיל (עמוד א) בהדיא כשר: **קומץ דלבונה אטו הקטרת קומץ דמנחה.** דדמו להדדי וכקומץ ע"מ להקטיר קומצה למחר מודה רבי יוסי דפיגול הוא: **ורבנן נמי** יא] **דגזרי.** דתפסול מנחה במחשב בשייריה בשעת הקטרת קומץ יב]: **דמנחה חוטא.** דהתם עבודה שלימה היא ומפגלת: **לבונה.** נמי מחשב אשייריה בשעת הקטרת לבונה יג] הא"ט דפסלי רבנן למנחה גזרה אטו מחשב בהקטרת לבונה בזיכין דהתם פיגול גמור הוא שאין הקטרה אלא היא: **כבש** יד]. דאמרי רבנן במתני' [טז.] שחט אחד מן הכבשים לאכול ב' חלות למחר או הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול שני סדרים למחר דקאמרי רבנן אין בו כרת הא פסול איכא דגזרי חד כבש אטו כבש חבירו שלא ישחוט שניהם במחשבה דהתם פיגל בכל המתיר וכן בבזיכין כולהו הגך גזירות טו] דליכא בעלמא דדמי להו הוי פיגול: **אכל הכא.** בחלי מתיר וחלי אכילה דרבי מי איכא חלי מתיר וחלי אכילה בעלמא פיגול דגזור הכא אטו התם: **מש"ה הוא.** דמשכחי פיגול דדמי להו: **דקתני סיפא.** דמתני' [טז.] דפיגל בקומץ ולא בלבונה מודים מכמיס כו' שאם טו] חישב בקומץ או בהקטרת קומץ פיגל בשייריה: **הא קא משמע לן דטעמא.** דפסלי רבנן במחשב בשעת הקטרת קומץ דמנחת נדבה משום הכי הוא דליכא יז] דמנחת חוטא דדמי ליה שהם מודים שהוא פיגול: **מתני' שאין קרבן ליכור חלוק.** הכי מסקינא דגמרא [טו.] תלמוד ערוך יח] בפיו של רבי יהודה שנאמר מרבותיו שאין קרבן ליכור חלוק ואם נפסל חלי נפסל כולו: יט] **גמ' לפני זריקה.** נטמאת אחת מן החלות של עצרת ונלחם הפנים לפני הקטרת בזיכין: כ] **אכל לאחר זריקה.** דזריקה מעלייתא הוא ו)(הולי) דבכי הכל כו':

הכתוב עשאן גוף אחד. דכתיב (ויקרא כג) תביאו לחם תנופה והכתוב עשאן שני גופין דכתיב (שם) שתים שני עשרונים וסדריס לחם ספיים יפיגו משמי הלחם אפי' למאן דלא יליף מ מלתא ממלתא דהכא דמו מהדדי טפי כא]: **פיגל בלחמי תודה מהו.** הוא הדין דהוה מלי למבעי ברקיקי מזיר שיש שני מיני: **שחיטה** וזריקה תרוייהו מתירין הן. פירש בקונטרס שהשחיטה מקדשת את הדם ואמרינן בסוף פירקין דבא לקדש כבא להתיר דמי וא"ת קבלה נמי מקדשת את הדם בכלי שרת ולאו פירכא היא דדם סכין מקדשת ליה כדאמרינן בסוף פירקין: רבנן מיפגלי הכא דחשיב בהו בזביחה גופה לא כ"ש אלא א"ר יוחנן ה"ט דרבי יוסי הכתוב עשאן גוף אחד והכתוב עשאן שני גופין גוף אחד דמעכבי אהדדי שני גופין דאמר רחמנא הא לחודה עבידא והא לחודה עבידא ערבינהו מתערבין דהכתוב עשאן גוף אחד פלגינהו מיפלגי דהכתוב עשאן שני גופין בעי רבי יוחנן פיגל בלחמי תודה מהו ו] במנחת מאפה מהו תנא ליה רב תחליפא ז] ממערבא א]וכן אתה אומר בלחמי תודה וכן אתה אומר במנחת מאפה ת"ר ח) ב]בשעת שחיטה חישב לאכול חצי זית ובשעת זריקה חישב לאכול חצי זית פיגול מפני ששחיטה וזריקה מצטרפין איכא דאמרי שחיטה וזריקה דתרוייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמרחקן וכ"ש ג]הני דמקרבן איני והא תני לוי ארבע עבודות אין מצטרפות לפיגול שחיטה וזריקה קבלה והולכה אמר רבא ל"ק הא רבי הא רבנן דתניא השוחט את הכבש לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכול חצי זית מחלה זו רבי אומר אומר אני שזה כשר א"ל אביי אימר דשמעת ליה לרבי חצי מתיר וחצי אכילה כולו מתיר וחצי אכילה מי שמעת ליה א"ל רבא בר רב חנן לאביי ואי איתא ליה לרבי כולו מתיר וחצי אכילה לגזור חצי מתיר וחצי אכילה אטו כולו מתיר וחצי אכילה דהא רבי יוסי גזר ורבנן גזרי ר' יוסי גזר דתנן להקטיר לבונתה למחר רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת וחכ"א פיגול וחייבין עליה כרת ורבנן נמי גזרי ד]דתנן פיגל בקומץ ולא בלבונה לבונה ולא בקומץ ר"מ אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכ"א אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר א"ל הכי השתא בשלמא התם גזר רבי יוסי קומץ דלבונה אטו קומץ דמנחה רבנן גזרי קומץ אטו קומץ דמנחת חוטא ולבונה אטו לבונה הבאה בבזיכין ג] כבשים נמי כבש אטו כבש חבירו בזך אטו בזך חבירו אלא הכא מי איכא חצי מתיר וחצי אכילה בעלמא דליקום וליגזר הכי נמי מסתברא דטעמא דרבנן מש"ה הוא דקתני סיפא מודים חכמים לר"מ במנחת חוטא ומנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שפיגול וחייבין עליה כרת שהקומץ הוא המתיר הא למה לי למיתנא כלל פשיטא מי איכא מתיר אחרינא אלא לאו הא קמ"ל דטעמא דקומץ משום דאיכא קומץ דמנחת חוטא דדמי ליה: **מתני'** ג]נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים ד]הטמא בטומאתו והטהור יאכל: **גמ'** א"ר אלעזר מחלוקת לפני זריקה אבל לאחר זריקה דברי הכל הטמא בטומאתו והטהור יאכל ולפני זריקה במאי פליגי אמר רב פפא בציץ מרצה על אכילות קא מיפלגי רבנן

לרבי כולו מזיר וחצי אכילה. מצטרפין לפיגול: **ליגזר חצי מזיר וחצי אכילה.** דליפסול אטו כולו מתיר וחצי אכילה דכרת הוא: **דהא רבי יוסי גזר.** במתני' (לעיל דף יג.) בהקומץ את המנחה ע"מ להקטיר לבונתה למחר ואמר פסול ואע"ג דאין בו פיגול דגזר ליה אטו פיגול: **ורבנן.** נמי במתניתין דקתני פיגל בהקטרת קומץ ע"מ לאכול שייריה למחר ולא פיגל בהקטרת לבונה: **ר"מ אומר פיגול.** הן השייריה דאית ליה מפגלין בשעת עבודת חצי מתיר: **וחכ"א אין בו כרת.** כרת הוא דליכא אבל פסול הוא מלאכול דגזרינן אטו כרת וכבי אומר לעיל (עמוד א) בהדיא כשר: **קומץ דלבונה אטו הקטרת קומץ דמנחה.** דדמו להדדי וכקומץ ע"מ להקטיר קומצה למחר מודה רבי יוסי דפיגול הוא: **ורבנן נמי** יא] **דגזרי.** דתפסול מנחה במחשב בשייריה בשעת הקטרת קומץ יב]: **דמנחה חוטא.** דהתם עבודה שלימה היא ומפגלת: **לבונה.** נמי מחשב אשייריה בשעת הקטרת לבונה יג] הא"ט דפסלי רבנן למנחה גזרה אטו מחשב בהקטרת לבונה בזיכין דהתם פיגול גמור הוא שאין הקטרה אלא היא: **כבש** יד]. דאמרי רבנן במתני' [טז.] שחט אחד מן הכבשים לאכול ב' חלות למחר או הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול שני סדרים למחר דקאמרי רבנן אין בו כרת הא פסול איכא דגזרי חד כבש אטו כבש חבירו שלא ישחוט שניהם במחשבה דהתם פיגל בכל המתיר וכן בבזיכין כולהו הגך גזירות טו] דליכא בעלמא דדמי להו הוי פיגול: **אכל הכא.** בחלי מתיר וחלי אכילה דרבי מי איכא חלי מתיר וחלי אכילה בעלמא פיגול דגזור הכא אטו התם: **מש"ה הוא.** דמשכחי פיגול דדמי להו: **דקתני סיפא.** דמתני' [טז.] דפיגל בקומץ ולא בלבונה מודים מכמיס כו' שאם טו] חישב בקומץ או בהקטרת קומץ פיגל בשייריה: **הא קא משמע לן דטעמא.** דפסלי רבנן במחשב בשעת הקטרת קומץ דמנחת נדבה משום הכי הוא דליכא יז] דמנחת חוטא דדמי ליה שהם מודים שהוא פיגול: **מתני' שאין קרבן ליכור חלוק.** הכי מסקינא דגמרא [טו.] תלמוד ערוך יח] בפיו של רבי יהודה שנאמר מרבותיו שאין קרבן ליכור חלוק ואם נפסל חלי נפסל כולו: יט] **גמ' לפני זריקה.** נטמאת אחת מן החלות של עצרת ונלחם הפנים לפני הקטרת בזיכין: כ] **אכל לאחר זריקה.** דזריקה מעלייתא הוא ו)(הולי) דבכי הכל כו':

רבנן

עין משפט נר מצוה

א מיי' פי"ז מהלכות פסולי המקדש יב:

יא ב ג מיי' פי"ד מהל' פסולי המקדש יב:

יב ד מיי' פ"ס מהלכות תמידין ומוספין הל' ט [ופי"ז מהלכות פסולי המקדש הל' יג]:

שיטה מקובצת

א] במנחת מאפה מהו. גליון במנחת מאפה שהיה עושה מהם פתיתין ואח"כ קומצן מידו מי אמרינן כיון דקומץ לשניהם כחד דמי ומודה ר' יוסי או דלמא כיון דיש בה שני מינים רקיקין ורבוכה פליג ר' יוסי דאותה החלה שחישב עליה פיגול אם היא ניכרת ואם אינה ניכרת ספק כרת בכולן. תו"ח: ב] בר מערבא אות מ' נמחק: ג]בבזיכין כבש נמי אטו כבש חבירו: ד] מה"ד לא כ"ש: ה] במתניתין תרי גופי ניהו כר' לא נתפגל זו ולעיל קתני כר' דמצטרפות דחד גופא ניהו: ו] פיגול דהכתוב עשאן: ז] בפ' כל המנחות באות מצה. ס"א דכל המנחות באות עשר עשר ומחבת ומרחשת עשר חלות ממין אחד וזו מנחת מאפה משני מינין אתו כר': ח] קנסיב לה דאמר מביא מחצה חלות ומחצה רקיקין: ט] מינין הויא פליג: י] דשחיטה מקדשה: יא] דגזרי דתפסל ראות ר' נמחק: יב] קומץ גזירה אטו מחשב בשעת הקטרת קומץ דמנחת: יג] לבונה וה"ט דפסלי כו' בהקטרת לבונה דבזיכין: יד] כבש נמי דאמרי: טו] משום דאיכא: טז] שאם פיגל בקומץ בהקטרת קומץ חישב בשיריים ותיבות חישב בקומץ או בהקטרת קומץ פיגל בשיריים נמחק: יז] דאיכא קומץ דמנחת: יח] ערוך הוא: יט] תיבות גמרא לפני זריקה נמחק: כ] מה"ד גמ' אבל כו': כא] טפי. ורש"י לא פירש כן:

מסורת הש"ס

ו) תוספתא דזבחים פ"ב ה"ג (זבחים לא:), ב) [לקמן טז.], ג) פסחים עט., ד) שיך לע"ז], ה) [כל המנחות דף סג.], ו) קדי הם"ד. ל"ק, ז) ל"ק מ"ז,

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה קבלה וכו' זריקה הם"ד ואח"כ מ"ה הגך דמרחקין שחיטה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הכתוב וכו' מלתא ממלתא. לעיל דף ח ע"א:

מוסף רש"י

לאכול חצי זית מחלה זו וחצי זית מחלה זו. למחר שזה כשר. להקטיר אימוריו ולאכול בשר דהא לא חישב אלא חצי אכילה בחלי מתיר (לעיל ע"א). פיגל בקומץ ולא בלבונה. בהקטרת קומץ חישב על השייריה (לקמן טז.) בהקטרת המנחה שני מתירין יש, הקומץ והלבונה, ואם הקטיר את האחד במחשבת פיגול ואכלו בשחיקה (זבחים מא:) ולומר חישב בהקטרת האחד על מנת לאכול מן השייריה למחר (פסחים סג.). עד שיפגל בכל המתיר. והקטרת אחד מהן חלי מתיר הוא דליכא נמי הקטרת מבילו (להלן טז.).

רבנן סברי הציץ מרצה על. טומאת אכילת כהנים למיהוי זריקה שמזרקה יא) עליהן זריקה מעלייתא ומיהו כי מרצה ציץ למיהוי קרבן מעליא אבל טמא לא משמתי בתמילה דעבר יב) ליה בלאו מוהכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): **ור' יהודה סבר אין הציץ מרצה.** והוה ליה אמי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה כה) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ' כילד עולין (פסחים עז.). טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ליה לרבנן מ) דמתר הוא בציבור לא מהניא להאי טמא למיסרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למיסרייה לטהור כ) לענין היתר אכילה לא מהניא ולא הוא כריצוי ליה ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: **והא** עולין **דציץ מרצה כו'.** ואפי' למ"ד בפ' כילד עולין (שם עז.): אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי.** כמ) משמע דאי משכח כ) תנאי דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש שייסה יעבו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על אכילת ורבנן דאמרי טמא בטומאתו וטהור בטהרתו קסברי אין הציץ מרצה על העולין ומתניתין קסברי הציץ מרצה על אכילות: **רבי** יהודה **אומר אפי' שבט אחד חלוק.** אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז.): דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש בה אכילה כדמוכח התם: **והא מאי ציץ מרצה איבא.** פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ולקמן בהקומץ רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישי' ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דאמר בפ' כילד עולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דחויה בעיא ליה לרבוי היינו לטומאת בשר דמהני ליה לאבוד לטומאת הגוף דלא מהני ליה אפי' בלא ליה: **מנין** לאחמי תודה כו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי תודה תודה **לא** איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרלא מה שמקשים ט) בפ' הערל (יבמות עב.): דיש במעשר וביכורי' משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן מ) (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו.): ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ.): התם אסמכתא בעלמא אמר ט): **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש לאותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל וכדיש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמצאו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא ל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקייים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא דל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקיים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם בקונט' וקשה ל"כ אמאי נקט שקילה יותר משאר מיתות ופירש ר"ת ומה הסוקל דרוחא לעולם קטיף אפי' הרג את חבירו בחנם ועוד נראה דק"ו הכהא לא דמי לגהוה ט) דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חצי זית של תודה ע"י שיצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו ומה י) כ) (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד

שזרע

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות. לא למיסרייה לטמא באכילה כז) אלא לענין דלא הוי אפי' טמא כאבוד ושרוף אלא משום דטהור לענין דשריא זריקה לאידך דטהור גמור: **ורבי** יהודה סבר אין הציץ מרצה. והוה ליה אמי טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה כח) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ' כילד עולין (פסחים עז.). טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ליה לרבנן מ) דמתר הוא בציבור לא מהניא להאי טמא למיסרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למיסרייה לטהור כ) לענין היתר אכילה לא מהניא ולא הוא כריצוי ליה ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא לענין: **והא** עולין **דציץ מרצה כו'.** ואפי' למ"ד בפ' כילד עולין (שם עז.): אין הציץ מרצה על העולים הנ"מ ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי.** כמ) משמע דאי משכח כ) תנאי דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה כ"ש שייסה יעבו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על העולין: **רבי** יהודה **אומר אפי' שבט אחד חלוק.** אף על גב דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ז.): דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש בה אכילה כדמוכח התם: **והא מאי ציץ מרצה איבא.** פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ולקמן בהקומץ רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא נושא ולא עון המקדישי' ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף והא דאמר בפ' כילד עולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דחויה בעיא ליה לרבוי היינו לטומאת בשר דמהני ליה לאבוד לטומאת הגוף דלא מהני ליה אפי' בלא ליה: **מנין** לאחמי תודה כו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי תודה תודה **לא** איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרלא מה שמקשים ט) בפ' הערל (יבמות עב.): דיש במעשר וביכורי' משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן מ) (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו.): ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרוטב (חולין קכ.): התם אסמכתא בעלמא אמר ט): **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש לאותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל וכדיש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ונמצאו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא ל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקייים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום טעמא דל"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקיים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' שם בקונט' וקשה ל"כ אמאי נקט שקילה יותר משאר מיתות ופירש ר"ת ומה הסוקל דרוחא לעולם קטיף אפי' הרג את חבירו בחנם ועוד נראה דק"ו הכהא לא דמי לגהוה ט) דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חצי זית של תודה ע"י שיצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו ומה י) כ) (תודה) המפגל אין מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד

שזרע

ט) [פסחים עז.], כ) [פסחים פ. הוריות ה.], ג) לקמן פ:, ד) נ"ק מ"ז, ה) ס"ל מינו, ו) נ"ל אין מניעו בשני שניהם עמאים. נ"ק, ז) הס"ד. נ"ק, ח) נ"ק מ"ז, ט) [ויקרא ז], י) [משום דהוקקו זה עם זה בתעופה אבל בתעופה לא הוקקו אימא כי מפגל בתודה לא מפגל בחלות גרידא], כ) תודה הס"ד ואמ"כ מה"ד ממנה כו' מיבעיא הס"ד ואמ"כ מה"ד לאיפגולי לחם דשייך בתמצה תודה והס"ד כל"ל. נ"ק, ל) נ"ל דמייע, מ) דמאי דהותרה בלבור. נ"ק, נ) וכיון דלענין כו' מהניא דלא הוי כו'. נ"ק, ס) תנא דאין מקיף כו'. נ"ק, ע) דאמרי' בפרק. נ"ק, פ) תרומה מבכורים. נ"ק, צ) [עי' תוס' יומא עג.: ד"ה טעונין], ק) ק"ו דבא. נ"ק,

תורה אור השלם

1. אם על תודה יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן: ויקרא ז יב

הגהות הב"ח

(א) גמ' לחם איקרי תודה אבל תודה: (ב) רש"י ד"ה מ"ט וכו' לחם הס"ד ואמ"כ מ"ה והקריב וגו' מדהוה ליה:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על אכילות. על טומאה שנגעה בכשר ובשיני מנחה הנאכלים אלא על טומאת הדם וקמלים (פסחים עז.). **יעשו בטומאה.** אף טהורין אם ילמו (שם פ.). **מנין ללחמי תודה שנקראו תודה.** דכתיב התודה חלות אלכ כי אמר מעות אלו לתודה הרי לחם בכלל דהא נמי תודה איקרי תודה לא מעות אלו אלא לחמי תודה הוא איקרי לחם. וכי אמר מעות אלו אלחמי תודה לא הוה תודה אלחמו אם דהא לא איקרי לחם (להלן פ:).

שיטה מקובצת

ב) אין הציץ מרצה. הקשה ה"ר שמואל מאיידרא ז"ל דא"כ איך הכבשים מוחרים באכילה דהא אמרינן לקמן דאם אבד מן החלות אבדו הכבשים והא משמע דהכבשים מותר באכילה דהא לא פליגי אלא בחלות אבל בכבשים מודו דנאכלים וצריך עיון ע"כ: ג) שניהם יעשו בטומאה. וה"ה אפילו אין ציץ מרצה הוה מצי פריך שהרי בלי ריצוי ציץ טומאה הותרה בצבור והוה הקטרה מעליא אלא ה"ק כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום דאין הציץ מרצה עכ"ל תוי"ח. ובתוס' אחרות כתוב והא עולין דציץ מרצה כו' וקשה דמשמע הא אי אמרינן דאין הציץ מרצה ניחא ואמאי היכי אמרינן שניהם יעשו בטומאה וכי מותר לטמא הטהור בידים וי"ל דהא מילתא דהכא לא מתוקמא במסקנא דשמעתין: ג) אפילו שבט אחד טמא כו'. פ"ה דקסבר ר"א שבט אחד אקרי קהל וא"ת א"כ למה לי טעמא דאין קרבן צבור חלוק תיפוק ליה [דטומאה הותרה בצבור וי"ל דת"ק סבר] דצבור שנטמא יעשו אלו לעצמן ואלו לעצמן ואתא ר"י למימר טהורים יעשו בטומאה לפי שאין קרבן צבור חלוק תוי"ח. ובתוס' אחרים כתוב אפילו שבט אחד כו' דס"ל שבט אחד מיקרי צבור והכא מאי איכא ציץ מרצה ונהי דס"ל לר"י נמי דשבט ציבור מיקרי מ"מ הטהור אמאי אחריהן לעשות בטומאה בשלמא אם רוב ישראל טמאין דין הוא שימשכו המיעוט אחר הרוב אבל אחד השבט אין הדין שימשכו אחריהן ורש"י פי' מאי איכא ציץ מרצה הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף וקשה ואי הוה הציץ מרצה על טומאת הגוף מאי הוה ניחא ליה ה"נ הוה קשיא ליה אמאי יעשו הטהורים בטומאה ואומר דבינו

יג א מיי' פי"ז מהלכות פסולי"מ הלכה ז:

יד ב מיי' שם הלכה ח:

שיטה מקובצת (המשך)

שמשון דה"ם מאי איכא ציץ מרצה מאי שייך כאן האי טעמא דר"י דריצוי הציץ (וה"ג) [והכי קא] אמרינן והא עולין דלא שייך כאן טעמא דריצוי ציץ: ד) שאין קרבן צבור: ה) והכא מאי הציץ מרצה איכא פ"ה שהרי אין הציץ מרצה על טומאת גברא וא"ת אפי' יהיה הציץ מרצה מאי פריך ואמאי יעשו הטהורים בטומאה וכי מותר לטמא הטהור אלא נ"ל דהכי פריך מאי ציץ מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו מרצה בריצוי ציץ וא"כ ע"כ טעמא דר"י לאו משום דציץ מרצה אלא משום דאין קרבן צבור חלוק כדפרש ואזיל ר' יוחנן. תו"ה: ו) תלמוד ערוך: ז) גלל לחם: ח) לחם גלל כבשים ואין כבשים גלל לחם: ט) ממנה ומלחמה מבעיא. קצת קשה דאין זה קו"ח דלמא ממנה ומלחמה עדיף מכולו לחם כדאשכחן לעיל גבי שתי יריכות דאין בו כרת עד שיתפגל בשתיהן בכזית וכולו מאחת לא נתפגלה. תו"ה: י) ומה המפגל אין מתפגל כו'. תימה אמאי לא מקשה כמו כן במתניתין דתודה מפגל את הלחם כו' ומה תודה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פגל דהיינו לחם אינו דין שלא יתפגל וי"ל דלפ"ה ניחא דפ' ומה המפגל שבא לסייע לפגל אבל בתודה דמתניתין אין הלחם מסייע ליה שהרי היא עצמה לבד מתפגל עכ"ל תו"ח. ובתוס' אחרות תירצו בלשון זה וי"ל דהכי פריך אינו דין שלא יתפגל בצירוף המפגל אחרי שלא נתפגל אבל במתניתין אין התודה צריכה לצירוף הלחם ואין לומר מקו"ח עכ"ל עוד כתוב ומה המפגל אינו מתפגל וא"ת סוף הקו"ח סותר את תחלתו דאם אינו מתפגל הלחם מה הזכה מפגל וי"ל דפריך למסקנא כלומר לדברך שאתה אומר הלחם מפוגל וכיוצא בו לעיל גבי טרפה. תו"ה: יא) שנזדקה עליה: יב) דעבר עליה בלאו והכשר: יג) על טומאה שנגעה: יד) בטומאה יגיעם זה: טו) ואפילו אין מגיעו בשניהן: טז) פסח שני הס"ד ומה"ד הכא מאי ריצוי ציץ איכא הא אין ציץ מרצה על טומאת הגוף כגון הך טומאה דשבט הס"ד ומה"ד תלמוד ערוך ותיבות ר' יהודה נמחק: יז) חלות הא קמ"ל דתודה נמי היינו חלות הלכך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס"ד ומה"ד איפכא נמי כי מפגל לחם תפגל תודה הס"ד ומה"ד לחם איקרי תודה כדכתיב התודה חלות דשמעת תודה ותיבות תודה שלמיו נמחק: יח) הבהמה בכלל: יט) תודה מקדש: כ) התודה על חלות לחם חמץ: כא) התכלת הס"ד ומ"ה בתנופה תודה: כב) והניף הכהן אותם על הלחם וגו': כג) כבשים מפגלי לחם משום דהוקקו זה עם זה בתנופה אבל תודה דלא הוזקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: כד) מחשבה גמורה דלא: כה) מה"ד אלא לאיפגולי א) דשייר במחשבת תודה קא מבעיא ליה הס"ד: כו) לפגל את התודה ולא פגל אינו: כז) באכילה דעבר עליה בלאו והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: כח) זריקה

אפילו לטהור באכילה וא"ת לר"י למה לי ריצוי ציץ הא אית ליה בכיצד צולין [טומאה התורה בצבור] וי"ל דה"מ בצבור אבל ביחיד לא וא"ת כיון דחשבינן לר"י הטומאה כאילו נאבדו הכבשים נמי היכי מתאכלי הא אמר לקמן אבד מקצת הלחם קודם זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי דס"ד השתא אבל לפי המסקנא ניחא דפלוגתא לא יעמוד. תוספות מהר"ש: כט) ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משכח תנאי דציץ אינו מרצה על העולין כו'

א) נראה דל"ל לאיפגולי לחם דשייך במתאבת תודה קא מבעיא כו'.

דין שלא יצטרף להתפגל לעצמו וכי האי גוונא הוי האי דבסמוך ומה אוסר אינו נאסר הגפן שאוסר אינו נאסר הבא לאסור דהיינו זרעים שבאין לאסור הגפן על ידי צירופם שנעשין כלאים ולא אסר אינו דין שלא יאסר ע"י צירוף של גפן ומהאי טעמא נמי ניחא דמתניתין דשוחט את התורה לאכול הלחם שהלחם מפוגל והתורה אינה מפוגלת ולא אמרינן קל וחומר: **שזרע** כרמו של חבירו **סמדר.** הא דנקט סמדר לאשמועינן דהגפנים התירו מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו דלא מיתסר מה שהתירו את הגפנים משום דנגמרו ולא הוסיפו מאתים ולא משום דאין אדם אוסר: **ואסרו את הזרעים.** היינו דלא כרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד וכמה סתם משניות דלא כוותיה דע"ג דקיימא לן כוותיה דלאיתא בברכות (דף כב.) ובמולין בפרק ראשית הגז (דף קלו:) נהוג עלמא כתלתא סני כרבי יאשיה בכלאים ואמרינן בפ"ק דקדושין (דף נט.) גבי ההוא דזרע חיטי ושערי בי גופני ליתי מר נישמתיה אמר ליה לא להריתו בה לא קי"ל כרבי יאשיה פירוש בתמיה: **והתירו הגפנים.** היינו כרבי יוסי ורבי שמעון דמסכך גפנו על גבי תבואתו של חבירו דאמר בסוף הערל (יבמות פג:) אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ולריך לומר דתבואה דהתם לאו בתסתם תבואה של ה' מיינן דאם כן הוי דאורייתא כמו קנבוס ולוף דמסקינן הכא דאסור [ד] והיכי מסיק רבי יוסי דשרי אלא דרב פוסק התם [ה] כרבנן: **אפשר** לשנותן לזבח אחר. בתוספתא דזבחים [ו] אין הלשון כן וגרס התם אמר אף אני לא אמרתי אלא כשקדשו בכלי אמרו לו אע"פ שנתקדשו אפשר לשנותן לזבח אחר וקדשו בכלי דתוספתא היינו כאיש עם הזבח דהכא ול"ת דהשתא משמע דלרבנן דאפשר לשנותן לזבח אחר אפי' לאחר שחיטה ולקמן בפ' התודה (דף עט.) תנן הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול אם יש זבח אחר יקרבו עמו ופריך בגמ' (שם:) והאמר רב חסדא שמן שהפרישו לשם מנחה זו פסול לשם מנחה אחרת ומשני לב בית דין מתנה עליהם אם הוקרבו הוקרבו ואם לאו יהו לזבח אחר אלמא דאפשר לשנותן אם לא משום תנאי בית דין ואין לומר דהא דאמרו רבנן נמי הכא אפשר לשנותן היינו משום תנאי ב"ד חדא מי לא עסקינן בקרבן יחיד דלא שייך ביה לב בית דין ועוד לוג שמן דאשם מצורע לא משכחת אלא ביחיד ועוד דאין לב ב"ד מתנה אלא היכא דלא הוקרבו אבל אם הוקרבו אי אפשר לשנותו ונראה לפרש דסוגיא ק) דהתם כרבי מאיר ואם תאמר והלא רב חסדא סתמא כחולי עלמא ר) דמפרש טעמא דהתם משום דשמן גופא דמנחה הוא ומאי קשיא ליה מרב חסדא ממתני' דהתם מיקשי ליה הא דרבנן דהכא ושמן כמו כן היה יכול להקשות אלא מקשה אתם אפשר לשנותו והא דלא פריך מתם מתניתין דהתם מדר"מ גופיה אדרבי מאיר דהכא משום דלא נזכר שם רבי מאיר בהדיא וכן מילתא דזעירי דהתם נמי אליבא דרבי מאיר אתיא דקאמר התם (דף עט.) אין הנסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח פירוש לענין שלא לשנותן בר] (לענין) לזבח אחר ולא כמו שפירש שם בקונטרס לענין ליפסל בלינה ולאי מיפסלי משקדשו בכלי דאמר בסוף רבי ישמעאל (נקמן עב.) גבי שתי הלחם דאי תנור מקדש מיפסלי בלינה ועוד בסוף לולב וערבה בה] (סוכה נ.) קאמר זעירי גופיה דאי מייתי במקודשת איפסלו להו בלינה ומשנה שלמה שניו בפ"ב דמעילה (דף י.) גבי נסכים קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בלינה מיהו ההיא דדוקא בנסכים הנאים בו] בפני עצמן וכמו שפירשתי ב) דאיירי לענין שלא לשנותן לזבח אחר והא דפריך התם ממתניתין דקתני אם יש זבח אחר יקרבו עמו מאי לאו דאיפסול בשחיטה כדי פריך דמכשר דווקא משום דאיכא זבח אחר

א שזרע כרמו של חבירו [ג] סמדר ובא מעשה לפני חכמים ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים ואמאי לימא קל וחומר הוא ומה האוסר אינו נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם [ד] קנבוס ולוף אסרה תורה [ה] (דתנן [ו] היתה שדהו זרועה קנבוס ולוף לא יהא זורע על גביהם [ז] שהן עושות לשלש שנים) [ח] שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי האי [ט] דעביד איסורא קנסוה רבנן האי דלא עביד איסורא לא קנסוה רבנן אבל הכא לימא ק"ו ואיכא דמתני לה אכבשים בעא מינה רבי אלעזר מרב השוחט את הכבשים לאכול כזית מהן ומלחמן מהו ליאפגולי כבשים לא קא מיבעיא לי השתא כולו מלחם לא מפגלי מהן ומלחמן מיבעיא כי קא מיבעיא לי ליאפגולי לחם מי מצטרפי כבשים ליאפגולי ללחם או לא א"ל אף [י] בזו הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין ואמאי לימא ק"ו ומה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן ק"ו כי האי גונא והתניא מעשה באחד שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו' ואמאי לימא ק"ו מה האוסר אינו נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם קנבוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי האי דעבד איסורא קנסוה רבנן דלא עבד איסורא לא קנסוה רבנן [י] אבל הכא לימא ק"ו מאן דמתני לה אתודה כל שכן אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים כבשים הוא דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה בתנופה לא [ז] רבי אבא זוטי בעי לה הכי בעא מיניה ר' אלעזר מרב השוחט את הכבש לאכול כזית מחבירו למחר מהו חבירו כבש משמע ולא מפגל [ח] או דלמא לחם משמע ומפגל ליה אמר ליה תניתוה [ט] שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים [י] אלמא [יא]חבירו כבש משמע דלמא דפריש ואמר חבירו כבש: **מתני'** [יא] הזבח מפגל את הנסכים משקדשו בכלי דברי ר"מ [יב] הנסכים אינן מפגלים את הזבח כיצד השוחט את הזבח לאכול ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין להקריב נסכיו למחר הנסכים מפוגלין הזבח אינו מפוגל: **גמ'** [יג]ת"ר נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול מפני שדם הזבח מתירן לקרב דברי ר"מ אמרו לו לר"מ והלא [יד]אדם מביא זבחו היום ונסכיו [יג] [טו]עד י' ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח [יד] א"ל אפשר לשנותו לזבח אחר אמר רבא קסבר ר"מ הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה ת"ר [יז]לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם אשם [טז] מתירו לבהונות דברי רבי מאיר אמרו לו לרבי מאיר [יח]והלא אדם מביא אשמו היום ולוגו מיכן ועד י' ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם [טז] [א"ל] אפשר לשנותו לאשם [יז] אחר אמר רבא קסבר רבי מאיר הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה [יח]: מתני'

ב) ס"ל אינו, ג) כלאים פ"ב מ"ב, ד) כלאים פ"ב מ"ג, ה) תוס' כלאים פ"ב מ"ד, ו) ע"ש, ז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, י) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, טו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, טז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, יט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, כט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ל) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, לט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, מט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, נט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ס) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, סט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ע) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, עט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, פט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צ) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, צט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ק) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, קט) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ר) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רא) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רב) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רג) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רד) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רה) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רו) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רז) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, רח) ר"ש כלאים פ"ב מ"ד, ר

ט) **מפירו לבהונות.** כדכתיב (ויקרא יד) על דם האשם דכל זמן שלא נתן מן הדם מעכב השמן כדאמרי' בפ"ק (לעיל ה.): **מתני' פיגל בקומץ.** והקטרת קומץ חשיב על השירים: **עד שיפגל כל המתיר.** אחד מהן חלי מתיר הוא דאיכא נמי הקטרת חדיהו: **גמ' שנתן הקומץ כו'.** כלומר הקטרה דאשונה הקטיר בשתיקה ושניה במחשבה אבל בראשונה בשתיקה ושתק בשניה פיגול לדברי הכל: **להא שמעתא.** דרב: **בד"פ.** דמתשבח עבודות הקומץ מפגל [1] בדרייתא דמנחות: **בקמיליה כו'.** דהנהו ג' עבודות אין דומה להן בלבונה הילכך כולו מתיר הוא. הולכה מפרש בגמ' לקמן בשמעתין: הכא איכא [2] בלבונה: **קאני מיהא כו' ופליגי.** ותיובתא דרב: **בשתי דעות.** דאחד הקטיר קומץ במחשבה ואח"כ הקטיר חציו לבונה בשתיקה דמשו"כ פליגי רבנן דליכא למימר על דעת ראשונה עשה: **בד"פ.** דבמתנה אחת פיגל [3] בדמים הניתנין כו' בברייתא דזבחים כמובא החיצון לפי שכל דמים הניתנים במובח החיצון שנתן מתנה אחת כיפר לפיכך הוי כל אחד ואחד מתיר שלם אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי שכולן מעכבי אהדדי כגון מ"ג והד"א: ע) דברי הבדים: [4] וד' דקרנות: יא) מ"ג וקסבר מערבין דם פר ושעיר קודם מתן קרנות: יב) ואפי' בדמו בשל פר בזאת יבא אהרן אל הקדש ותיבה שנאמר ותיבה וגו' נמחק: יג) לרידיה איבא ותיבות הזה מצי נמחק: יד) שהיה א) תיבות באותה ותיבות זבח זבוח נמחק: טו) בפיגול ומתניתין אפי' בשאר ותיבות במתנות ולא נמחק: טז) בלא זה ניחא דסגי בשחיטה: יז) בסמוך דכל הזאות דבין הבדים כו' דקאמר כיון דחשיב בפנים: יח) ויתחיל בטיהרו דכולהו חשובי כו' קאמר משכחת לה ותיבות ג"כ ליתא: יט) לא חשיב ואע"ג דצריך לחזור וליתן מתנה אחת על טיהרו כדי שיהיו שירים וא"כ אותה מתנה לא היתה כמצותה דר"ל דאינה באה אלא לקיים בדם ב) ושירים דוראי כמצותה נעשית. תו"ח. לשון תוס' אחרות וקשה דלא קרב המתיר כמצותה וצריך להתחיל ולגמור הכל וי"ל כיון שהתחיל במתנות קרינן ביה קרב המתיר כמצותה:

א) לכאורה נראה דל"ל שהיה זכות בתוחו שעה ותיכם זכה נמתק וכמו שהגיה הל"ק: ב) תולי ל"ל לקיים בדם מלות שירים והשירים בוודאי כמצותה נעשית:

יא) א מי' פנ"ז מהל' פסוה"מ הלכה ז [ועי' בס"ק שהסתירן]: יב) ב מי' שם הלכה י: יג) א מי' פי"ז מהל' פסוה"מ הלכה יד: יד) ב מי' שם הלכה טז: טו) ג מי' שם הלכה יח: טז) ד מי' שם הלכה יט: יז) ה מי' שם פט"ז הלכה ח: יח) ה מי' שם פי"ז הלכה ט ג:

שיטה מקובצת

א) מחלוקת וכן אמר ר' יוחנן עדיין היא מחלוקת יתיב רבה וקאמר כו' רב הונא לרבה בד"א: ב) במחשבה או שנתן אח: ג) חזרא דתיובא קמייתא פי' נתן את הקומץ בשתיקה כו' ולמה שינה לשונו היה לו לומר [אז] שנתן הלבונה [בשתיקה] והקומץ במחשבה. תו"ח: ד) תיבת ובשלישית נמחק: ה) תיבת הס"ד ומה"ד בקמיצה כו' בברייתא דמנחות דבהנך ג' עבודות כו' להן הלבונה הלכך: ו) איכא הולכה: ז) פיגל אפי' לרבנן בדמים הניתנין כו' בברייתא דזבחים במובח החיצון לפי שכל דמים הניתנים במובח החיצון שנתן מתנה אחת כיפר לפיכך הוי כל אחד ואחד מתיר שלם אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי שכולן מעכבי אהדדי כגון מ"ג והד"א: ט) דברי הבדים: י) וד' דקרנות: יא) מ"ג וקסבר מערבין דם פר ושעיר קודם מתן קרנות: יב) ואפי' בדמו בשל פר בזאת יבא אהרן אל הקדש ותיבה שנאמר ותיבה וגו' נמחק: יג) לרידיה איבא ותיבות הזה מצי נמחק: יד) שהיה א) תיבות באותה ותיבות זבח זבוח נמחק: טו) בפיגול ומתניתין אפי' בשאר ותיבות במתנות ולא נמחק: טז) בלא זה ניחא דסגי בשחיטה: יז) בסמוך דכל הזאות דבין הבדים כו' דקאמר כיון דחשיב בפנים: יח) ויתחיל בטיהרו דכולהו חשובי כו' קאמר משכחת לה ותיבות ג"כ ליתא: יט) לא חשיב ואע"ג דצריך לחזור וליתן מתנה אחת על טיהרו כדי שיהיו שירים וא"כ אותה מתנה לא היתה כמצותה דר"ל דאינה באה אלא לקיים בדם ב) ושירים דוראי כמצותה נעשית. תו"ח. לשון תוס' אחרות וקשה דלא קרב המתיר כמצותה וצריך להתחיל ולגמור הכל וי"ל כיון שהתחיל במתנות קרינן ביה קרב המתיר כמצותה:

מחר שהיה יד] מ) (זבחים בתותה שעה וגם משום דלבו ב"ד מתנה עליהן כמו שמעמידה בסוף הא לאו הכי לא קרבי דמשקדשו בכלי הוקבעו אפי' קודש שחיטה והא דקרבי עם הזבח אחר הזבוח בתותה שעה היינו משום דלבו ב"ד מתנה כדמפרש התם ולפי מה שסובר השתא ליה ליה נ) דלמרינן הכא לר"מ דשחיטה קודעת ולא כלי קודעת עוד יש לפרש ההיא התם דהמודה אפי' לרבנן דכי פליגי רבי מאיר ורבנן בשחיטת פיגול דבפגול מיירי בריש לקיש וקאי אמתניתין דהזבח מפגל את הנסכים וקסבר רבי מאיר דהוקבעו בשחיטת פיגול כלומר מודה דתנן בפ' המודה (לקמן ד' עמ:) שחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו קדש הלחם אבל שחיטה כשרה הוקבעו אפי' לרבנן ולזעירי דאמר נסכים מתקדשים בשחיטה היינו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ופריך ממתני' דזבח פסול דאלמא שחיטה פסולה מקדשת וקשיא לרבנן ואפי' רבי מאיר לא אמר אלא בפיגול [מז] מ) במתנות ולא בשאר פסולי שחיטה ודווקא דאיכא זבח אחר כו' משום תנאי ב"ד הא ליכא זבח אחר לא ומיהו קשה לפירוש זה דא"כ משכחת לרבנן דנסכי בהמה חייבין עליהם משום פיגול שנעשית השחיטה בהכשר ופיגל בשאר עבודות: ט) **הוקבעו בשחיטה.** כרבי דאמר שני דברים המתיריס המעלין זה בלא זה [מז] ולר' אלעזר בר' שמעון דאמר אין מעלין הוה ליה למיקט שחיטה וזריקה או שנתקבל הדם בכוס ונשפך וכאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי דלקמן דרך הסודה (לקמן דף עט:) ופלוגתייהו בפ' התכלת (לקמן דף מז.) ונסוף ר' ישמעאל לקמן (דף עב:): **חדא** דהיינו קמייתא. פי' דנתן את הקומץ בשתיקה כו' מ) לכן שוות זה כזה ובפ' בית שמאי (זבחים מב:) מביא בריתא זו מיפכא דקתני בריש נתן את הקומץ במחשבה: **בין** בראשונה בין בשניה בין בשלישית. דאשונה כל הזאות דבין הבדים שניה דפרוכת שלישית דמזבח הזהב כך פי' בקונטרס וכן מוכח בקמוץ יז) כל דבין הבדים חשיב חדא דקאמר דחשיב בפנים פוסל כי מדי בהיכל מיא בעלמא קא מדי ובחלי הזאות דפנים קא מודי ר' מאיר דלא הוי פיגול מידי דהוה חלי קומץ דלא הוי פיגול כדאמר בסוף פ' שני דזבחים (דף ל.) דבעינן קומץ שלם דקאמר הרי קמיליה דכי לחלות דמי ופליגי וא"ע בהיא דלקמן דהקטיר שומשום לאכול שומשום עד שכלה הקומץ: **קתני** מיהא פיגל בראשון וכו' ופליגי. הוי מלי לשנויי שפי' בהדיא שאינו עושה על דעת ראשונה: **בגון** שפיגל בראשונה ובשניה ובשלישית. בפ' ב"ש (זבחים דף מב. וסס) פי' בקונטרס וברביעית לא אחר שהיה יד] מ) (זבחים בתותה שעה וגם משום דלבו ב"ד מתנה עליהן כמו שמעמידה בסוף הא לאו הכי לא קרבי דמשקדשו בכלי הוקבעו אפי' קודש שחיטה והא דקרבי עם הזבח אחר הזבוח בתותה שעה היינו משום דלבו ב"ד מתנה כדמפרש התם ולפי מה שסובר השתא ליה ליה נ) דלמרינן הכא לר"מ דשחיטה קודעת ולא כלי קודעת עוד יש לפרש ההיא התם דהמודה אפי' לרבנן דכי פליגי רבי מאיר ורבנן בשחיטת פיגול דבפגול מיירי בריש לקיש וקאי אמתניתין דהזבח מפגל את הנסכים וקסבר רבי מאיר דהוקבעו בשחיטת פיגול כלומר מודה דתנן בפ' המודה (לקמן ד' עמ:) שחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו קדש הלחם אבל שחיטה כשרה הוקבעו אפי' לרבנן ולזעירי דאמר נסכים מתקדשים בשחיטה היינו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ופריך ממתני' דזבח פסול דאלמא שחיטה פסולה מקדשת וקשיא לרבנן ואפי' רבי מאיר לא אמר אלא בפיגול [מז] מ) במתנות ולא בשאר פסולי שחיטה ודווקא דאיכא זבח אחר כו' משום תנאי ב"ד הא ליכא זבח אחר לא ומיהו קשה לפירוש זה דא"כ משכחת לרבנן דנסכי בהמה חייבין עליהם משום פיגול שנעשית השחיטה בהכשר ופיגל בשאר עבודות: ט) **הוקבעו בשחיטה.** כרבי דאמר שני דברים המתיריס המעלין זה בלא זה [מז] ולר' אלעזר בר' שמעון דאמר אין מעלין הוה ליה למיקט שחיטה וזריקה או שנתקבל הדם בכוס ונשפך וכאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי דלקמן דרך הסודה (לקמן דף עט:) ופלוגתייהו בפ' התכלת (לקמן דף מז.) ונסוף ר' ישמעאל לקמן (דף עב:): **חדא** דהיינו קמייתא. פי' דנתן את הקומץ בשתיקה כו' מ) לכן שוות זה כזה ובפ' בית שמאי (זבחים מב:) מביא בריתא זו מיפכא דקתני בריש נתן את הקומץ במחשבה: **בין** בראשונה בין בשניה בין בשלישית. דאשונה כל הזאות דבין הבדים שניה דפרוכת שלישית דמזבח הזהב כך פי' בקונטרס וכן מוכח בקמוץ יז) כל דבין הבדים חשיב חדא דקאמר דחשיב בפנים פוסל כי מדי בהיכל מיא בעלמא קא מדי ובחלי הזאות דפנים קא מודי ר' מאיר דלא הוי פיגול מידי דהוה חלי קומץ דלא הוי פיגול כדאמר בסוף פ' שני דזבחים (דף ל.) דבעינן קומץ שלם דקאמר הרי קמיליה דכי לחלות דמי ופליגי וא"ע בהיא דלקמן דהקטיר שומשום לאכול שומשום עד שכלה הקומץ: **קתני** מיהא פיגל בראשון וכו' ופליגי. הוי מלי לשנויי שפי' בהדיא שאינו עושה על דעת ראשונה: **בגון** שפיגל בראשונה ובשניה ובשלישית. בפ' ב"ש (זבחים דף מב. וסס) פי' בקונטרס וברביעית לא

מתני' מ) פיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ ר' מאיר אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרים א אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר ומודים ב חכמים לר' מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שהוא פיגול וחייבין עליו כרת שהקומץ הוא המתיר שחט אחד מן הכבשים לאכול ב' חלות למחר הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול ב' סדרים למחר ר"מ אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרים ג אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר ד שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר ה לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים: **גמ'** אמר רב מחלוקת שנתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה אבל נתן הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה דברי הכל פיגול שכל העושה על דעת ראשונה הוא עושה ושמואל אמר עדיין הוא מחלוקת מ יתיב רבא וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רב אחא בר רב הונא לרבא נ בד"א בקמיצה ובמתן כלי ובהילוך נ)[אבל] בא לו להקטרה נתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה נ את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה ר"מ אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכמים אומרים י אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר קתני מיהא נתן את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה ופליגי אימא וכבר נתן את הלבונה בשתיקה מעיקרא שתי תשובות בדבר נ חדא דהיינו קמייתא ועוד התניא אח"כ תרגמא רב חנינא בב' דיעות נ)ת"ש יבד"א בדמים הניתנין על מזבח החיצון אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי כגון מ"ג של יום הכיפורים ואחת עשרה של פר כהן משוח ואחת עשרה של פר העלם דבר של ציבור פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית ר"מ אומר פיגול וחייבין עליו כרת וחכ"א ה אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר קתני מיהא פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית ופליגי וכי תימא ה"נ בשתי דעות הניחא נ)למאן דאמר בפר ואפי' בדמו של פר אלא למ"ד בפר ולא בדמו של פר מאי איכא למימר נ)אמר רבא הכא במאי עסקי' כגון שפיגל נ)בראשונה ושתק בשניה ופיגל בשלישית דאמרי' אי ס"ד כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פגולי בשלישית למה לי מתקיף לה רב אשי מידי שתק קתני אלא אמר רב אשי הכא במאי עסקי' כגון שפיגל בראשונה ובשניה ד) נ)ובשלישית דאמרי' אי ס"ד כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פגולי בשניה ס) (ובשלישית) למה לי והא

פיגל וקשה דרביעית מאן דכר שמה ובכאן פירש בקונטרס שפיגל בראשונה ובשניה ושתק בשלישית ואם תאמר מ"כ קשיא מידי שתק קתני כלומר שלקשינן לעיל ומאי לעיל דשתק באמצעית הוה ליה לפרושי טפי כיון דראשונה ושלישית במחשבה ושניה בשתיקה ולהאי פי' חשיב כל הזאות נ) דמזבח הזהב בתחת שבע דטיהרו וד' דקרנות וכן משמע בפרק הוליחו לו (יומא דף סא.). דתניא וכפר את הקדש זה לפני ולפנים ואת אהל מועד זה היכל ואת המזבח כמשמעו משמע דחשיב מזבח כפרה אחת ס) עוד קאמר התם מכאן אמרו כו' עד גמר מתנות שבהיכל ונשפך הדם יציא אחר ויתחיל במתנות המזבח נתן מקלת מתנות המזבח ונשפך הדם יציא אחר ויתחיל בתחילה אבל לא קתני גמר ד' קרנות ונשפך הדם יציא אחר ויתחיל יח) בטהרו ר) דכולהו חשיבי כאחת וקשה דלקמן קאמר (ג"כ) משכחת לה בד' פריס וד' שעיריס פירוש חד להזאות דבין הבדים וחד להזאות דפרוכת וחד להזאות דקרנות וחד לטיהרו אלמא לא חשיבי כחד הזאות דקרנות ודטיהרו ושמא סגירא ליה שייריס מעכבין הוי חד בשביל שייריס ולפי זה נוכל לגרוס כאן שפיגל בראשונה ובשניה ושלישית וכן כתוב בספר רבינו גרשם ובכרך בית שמאי (זבחים דף מב.) וחשיב חלי מתיר משום דליכא עדיין שייריס דמעכבי ואם תאמר הא בעל כרחיה האי תנא סבר שייריס לא מעכבי מדלא חשיב אלא מ"ג דהתם דסבר שייריס מעכבי חשיב חדא טפי דכדמוכח בסמוך ויש לומר דלף על גב דשייריס מעכבי לא חשיב יט) האי תנא אלא הזאות: כי

מתנה אחת מהן מעכבת, דבשלמא מפגל בשחיטה אע"ג דפקליא והדר זרק ליה מ) במחשבה או בשתיקה, כיון דפיגל בעבודה אחת ושוב לא הוליא בו במחשבה פסול אחר, אע"פ שזריקת דם פסול הוא, כיון דרבי רחמנא פיגול בשחיטה דלאמרן בפרק ראשון וזבחים (דף יג.) בדברים המתיריסים נידי חלילה המתוך מדבר, על כרחך בהני אחר דחמנא לפגל דחריקה זו כמו שהיא מרלה לפיגולו, וכן לרבנן דבעי מחשבה בהולילה זריקה ולמאן דמוקי נמי טעם דר"מ משום דעת ראשונה ופיגל בכל העבודה בהכי"ג אחר דחמנא לפגול דלא משכחת לפגול דלא מזריקה אלא בהכר, אלא ל"ל משום חלי מתיר אין כאן זריקה כיון דלא נמנה במתנות פיגול ועשה פוקה לדעת כשרה זל הכא אלי עבודה חיל הכא חלי עבודה הוא בד' פרים. פיגל בין הבדים בכל מתעתיו ונשפך הדם, ושמנו אחר וחזה על הפרכת ואחר לקרנות ואחר לטיהרו של מזבח וכיון דקיימא לן בסדר יומא (דף ס.), כסולן כפרה בפני עצמן ואי עבדינהו בהלכתן מתכפרה עבודה בהכי, אפילו לרבנן דפליגי עליהו דר' שמעון ור' אלעזר בבעלמא שבהכי לא הזאותיו כאחת כדאמרינן בפרק הוליחו לו (יומא דף סא.) אלמא לא חשיבי כחד הזאות דבין הבדים וחד להזאות דפרוכת וחד להזאות דקרנות וחד לטיהרו אלמא לא חשיבי כחד הזאות דקרנות ודטיהרו ושמא סגירא ליה שייריס מעכבין הוי חד בשביל שייריס ולפי זה נוכל לגרוס כאן שפיגל בראשונה ובשניה ושלישית וכן כתוב בספר רבינו גרשם ובכרך בית שמאי (זבחים דף מב.) וחשיב חלי מתיר משום דליכא עדיין שייריס דמעכבי ואם תאמר הא בעל כרחיה האי תנא סבר שייריס לא מעכבי מדלא חשיב אלא מ"ג דהתם דסבר שייריס לא מעכבי חשיב חדא טפי דכדמוכח בסמוך ויש לומר דלף על גב דשייריס מעכבי לא חשיב יט) האי תנא אלא הזאות: כי

הלכך הכא נמי פיגל שהרי הקרבו מתיריו שלו כל אחד וגומרתה בפרה בפני עצמן ולא עבדינהו בהכי, אבל כפר אחד מודה ר"מ דלא פיגל משום דלא גמר זריקה מעולה לפיגולי מרצה. כי היכי דאם חטא בשחיטה קרי לה לזריקה דם הפסול הזה הקרבו מתיריו לרצות לפיגולו, כי חשיב ליה נמי בחלי זריקה ושתק וחלילה לה אין אלא עיקר מחשבה אחרת הוי ליפוי לפיגול (זבחים מב:). מערבין לקרבות. מערבין דם פר בדם שעיר כשבא ליתן מתנות קרנות מזבח הפנימי אין מערבין. דשמעמע ליה ולקח מדם הפר ומדם השעיר מכל אחד בפני עצמו (יומא נז:). **הא כמ"ד שייריים לא מעכבי.** רבי עקיבא סבר שייריים לא מעכבי וה"ק אם כפר עיקר המתנות כלה ואפי' לא שפך שייריים ורבי יהודה סבר מעכבי והכי קאמר אם כלה הכל אז כפר ואם לא כלה הכל אין הכפרה של מתנות כפרה (יומא ס:). ורקיימ"ל **דבחיי מתיר פליגי.** והלא אלי מתיר הוא דשחיטה בשני הסימנין היא (פסחים סג.).

מ) מחלוקת שנתן הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה אבל נתן הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה דברי הכל פיגול. **מתני' פיגל בקומץ.** דאיכא הולכה: **להא שמעתא.** דרב: **בד"פ.** דמתשבח עבודות הקומץ מפגל [1] בדרייתא דמנחות: **בקמיליה כו'.** דהנהו ג' עבודות אין דומה להן בלבונה הילכך כולו מתיר הוא. הולכה מפרש בגמ' לקמן בשמעתין: הכא איכא [2] בלבונה: **קאני מיהא כו' ופליגי.** ותיובתא דרב: **בשתי דעות.** דאחד הקטיר קומץ במחשבה ואח"כ הקטיר חציו לבונה בשתיקה דמשו"כ פליגי רבנן דליכא למימר על דעת ראשונה עשה: **בד"פ.** דבמתנה אחת פיגל [3] בדמים הניתנין כו' בברייתא דזבחים במובח החיצון לפי שכל דמים הניתנים במובח החיצון שנתן מתנה אחת כיפר לפיכך הוי כל אחד ואחד מתיר שלם אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי שכולן מעכבי אהדדי כגון מ"ג והד"א: ע) דברי הבדים: [4] וד' דקרנות: יא) מ"ג וקסבר מערבין דם פר ושעיר קודם מתן קרנות: יב) ואפי' בדמו בשל פר בזאת יבא אהרן אל הקדש ותיבה שנאמר ותיבה וגו' נמחק: יג) לרידיה איבא ותיבות הזה מצי נמחק: יד) שהיה א) תיבות באותה ותיבות זבח זבוח נמחק: טו) בפיגול ומתניתין אפי' בשאר ותיבות במתנות ולא נמחק: טז) בלא זה ניחא דסגי בשחיטה: יז) בסמוך דכל הזאות דבין הבדים כו' דקאמר כיון דחשיב בפנים: יח) ויתחיל בטיהרו דכולהו חשובי כו' קאמר משכחת לה ותיבות ג"כ ליתא: יט) לא חשיב ואע"ג דצריך לחזור וליתן מתנה אחת על טיהרו כדי שיהיו שירים וא"כ אותה מתנה לא היתה כמצותה דר"ל דאינה באה אלא לקיים בדם ב) ושירים דוראי כמצותה נעשית. תו"ח. לשון תוס' אחרות וקשה דלא קרב המתיר כמצותה וצריך להתחיל ולגמור הכל וי"ל כיון שהתחיל במתנות קרינן ביה קרב המתיר כמצותה:

יט) א מי' פנ"ז מהל' פסוה"מ הלכה ז [ועי' בס"ק שהסתירן]: כ) ב מי' שם הלכה י: כא) ג מי' פי"ז מהל' פסוה"מ הלכה יד: כב) ד מי' שם הלכה טז: כג) ה מי' שם הלכה יח: כד) ו מי' שם פט"ז הלכה ח: כה) ז ח מי' שם פי"ז הלכה ט ג: